

UNA LLUITA INCESSANT

Quadern d'El País - Catalunya de dijous 26 de juliol de 2007

Quan se'm demana l'opinió sobre qüestions referides al món gai sempre començo dient que la notorietat que vaig adquirir en fer pública la meva orientació sexual no em fa automàticament un expert en la matèria. De fet, sempre m'he sentit aclaparat davant de persones que han esdevingut referents inequívocs del moviment gai, gent com Jordi Petit i Armand de Fluvià, i els ja desapareguts Germà Pedra, Terenci Moix, Ocaña o Alberto Cardín.

No m'atreveixo, doncs, a pontificar sobre l'existència i continguts de la cultura homosexual a Barcelona, però sí vull reivindicar una cultura llibertària ben arrelada a la ciutat que ha tingut, entre d'altres, un important component de reivindicació de llibertat sexual. Fa ben poc recordàvem el 30è aniversari de les Jornades Llibertàries i el 30è aniversari de la primera manifestació de l'orgull gai a Barcelona. Res no hagués estat igual sense l'Ajoblanco ni El Viejo Topo. Ni sense el moviment GLTB. Un moviment i unes manifestacions culturals i reivindicatives que van germinar en el terreny abonat d'una Barcelona que reclamava llibertat.

L'octubre de 2006 varem celebrar el 30è aniversari del Casal Lambda i el 20è aniversari de la Coordinadora Gai-Lesbiana. El 1975 es va fundar el FACG (Front d'Alliberament Gai de Catalunya) i anys abans, cap a finals de la dictadura, va funcionar clandestinament el MELH (Moviment Espanyol d'Alliberament Homosexual) impulsat també des de Barcelona. Han passat molts anys des d'aleshores i també moltes coses han canviat. No només hem passat d'una dictadura a una democràcia, sinó que som un dels primers països del món en haver assolit el ple reconeixement dels drets dels gais, lesbianes i transsexuals. Recordo que quan el 1994 el Parlament Europeu assenyalava els objectius per arribar a la igualtat de drets jo veia ben llunyà el dia en que assoliríem aquells objectius en el nostre país. I encara avui em sorprèn que ho haguem aconseguit plenament en tan poc temps.

Però res de tot això no hagués estat possible sense la lluita incessant del moviment gai, sense l'Armand, en Jordi o en Germà. Sense tants i tantes d'altres que van saber plantar cara a una dictadura, a la moral dominant, i també, a una cruel malaltia que alguns varen pretendre utilitzar d'excusa per continuar estigmatitzant les persones homosexuals.

Els avenços assolits no impliquen que tot estigui resolt. Encara queden greus episodis d'intolerància, de violència homòfoba. Encara hi ha molts i moltes adolescents que pateixen assetjament o incomprensió, que fins i tot ha portat alguns al suïcidi. Encara avui la implantació de l'assignatura d'Educació per la Ciutadania topa amb la intolerància dels que reclamen el monopoli de la moral. Encara són molts i moltes els que no només pateixen la malaltia causada pel VIH sinó que veuen com se'ls tanquen les portes sols pel fet d'ésser seropositius.

Malgrat tot això, sóc molt optimista. El moviment GLTB ha sabut lluitar en condicions ben difícils i ha obtingut grans victòries, obrint importants espais de llibertat i felicitat per a tothom. I, el que és més important, aquest esforç continuat ha empeltat irreversiblement de llibertat la cultura urbana de Barcelona, no sols al Gaixample, sinó que s'estén i abraça el conjunt de la ciutat.

Miquel Iceta Llorens

Viceprimer secretari i portaveu del PSC